

Segona època
Nº 4.

C I R C U L A R S

NOVEMBRE 1973

PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA
XXXXXXXXXXEditorialSolidaritat !!!

Per al Partit Socialista Unificat de Catalunya, partit de base i de direcció nacional catalana, bé que internacionalista, no compten pas les divergències eventuales o reals en què es pot o bé es podrà trobar davant d'empresonats i perseguits per la dictadura de Franco i les oligarquies que representa. Davant les reixes de la Presó, com pensant en l'amagatall dels perseguits, la nostra solidaritat és incondicional, plena i entera. Per experiència pròpia sabem el que l'existència i la pràctica del sentiment i de la voluntat solidària valen. Quant a contribució en anys de llibertat i en vides dels nostres militants, començant pel nostre secretari general, company Joan Comorera, el nostre Partit té com el més alt honor l'ocupar un lloc en el primer rengle de les víctimes de la repressió feixista.

Tanmateix, malgrat les nostres divergències circumstancials amb l'organisme sorgit a Catalunya que de manera abusiva s'ha autoanomenat Assemblea de Catalunya, el nostre sentiment solidari prop dels catalans que el 28 d'octubre darrer foren detinguts a Barcelona per assistir a una reunió relacionada amb l'Assemblea no ha sofert ni sofrirà cap regateig. I la nostra disposició solidària esdevé encara més vigorosa prop de lluitadors del tremp de Jordi Carbonell, que en aquesta ocasió, fou torturat en el curs d'un interrogatori policíac per haver-se resistit a respondre en castellà. En donen prova els seus defensors en una declaració que han fet pública i que presentem en un altre lloc d'aquest butlletí.

Certament, hem criticat i critiquem encara l'Assemblea de Catalunya. Hem dit i continuarem dient el que en pensem amb franquesa revolucionària i catalana, perquè entenem que és aquest el nostre deure i el nostre dret de patriotes, perquè, fent-ho, responem a la nostra convicció segons la qual cal clarificar el mosaic i el clima polític i social de Catalunya.

Hem criticat i continuarem criticant en primer lloc, el que l'anomenada Assemblea de Catalunya presenta com el seu Programa, programa, almenys, equívoc, que no passa teix el més lleuger exàmen. Bé que els seus dos primers punts són essencials i a la vegada elementals en tot règim democràtic, ens trobem davant del punt tercer, el qual, objectivament considerat, tal com està i atesa la substància jurídica de l'Estatut, a més de no dir res, resulta inoperant. Si en reivindicar l'Estatut del 1932 s'ha volgut entrar pel camí de la juridicitat, per què es "retalla" capciosament i arbitrària pel lloc que, precisament, obre el camí a la confusió, les especulacions i a l'aventura? En criticar aquest punt del Programa tal com està redactat, perquè s'ha volgut així, no tractem pas d'expressar el nostre acord o bé el nostre desacord amb l'Estatut; en aquest cas, és evident que tots tindriem el nostre mot a dir, si no de reivindicar la restauració del COS JURIDIC en el qual recolza la Generalitat de Catalunya. Per què, doncs, en reivindicar la restauració de l'Estatut, no es reivindicava, a la vegada, la restauració de la Generalitat amb tota la seva estructura legal? A què i a quí hauria pogut fer nosa una tan legítima precisió? Potser als autors de la Isidrada del 1934? Potser als hereus que Larroux té a Catalunya?

Car, des del punt de vista de realitzacions avançades a Catalunya, políticament i socialment, dins del que ja eren les seves facultats estatutàries, la Generalitat va complir amb el seu deure i foren molt superiors a les realitzades per la República en la resta del territori hispànic. Es aquest, potser, un "pecat" que es preté fer-li pagar amb la conspiració del silenci i fins i tot fomentant en el poble de Catalunya la ignorància o bé l'oblit del que fou i va fer la Generalitat de Catalunya? L'Estatut de Catalunya es reivindica amb totes les seves conseqüències o es té el coratge de declarar-lo caducat i que ens disposem a entrar en el període constituent.

Catalunya ha demostrat tenir prou energies per a fer valer els seus drets i els seus mèrits quant a solidària dels altres pobles hispànics. Tot i que encara comp-

ta amb sectors polítics que no han vençut el complex d'inferioritat que neutralitza la voluntat i fins i tot l'acció; complex que els dúu a fer concessions oportunistes, sense contrapartida, a negligir la importància i el perill d'aliances amb elements que depenen políticament d'una direcció central espanyola, neolerrouxistas per als quals resultaran sempre prematures les eventuals realitzacions nacionals dels catalans i de Catalunya entera. Sectors polítics obrers entre els quals trobem, sovint, que donen com a vàlid el tòpic que els fa dir:

"En la qüestió nacional, prefereixo coincidir amb la classe obrera espanyola que no pas amb la burgesia catalana."

A primer cop d'ull, aquesta apreciació pot semblar justa. No ho resulta, però, tant quan ens trobem, sovint també, amb que

"la classe obrera espanyola, en la qüestió nacional, coincideix amb la burgesia espanyola, contra la classe obrera i la burgesia catalanes."

La diferència fonamental en aquest cas resideix, doncs, en que la classe obrera i la burgesia espanyoles expressen una concepció reaccionària, mentre que la classe obrera i la burgesia catalanes expressen una concepció revolucionària.

I per nosaltres, aquest factor és decisiu !

Fórmules que es paguen...

I...es paguen cares les fórmules de l'apotecari Santiago Lerroux. Doncs, no és pas l'ambició el que li manca. A més, té la "combina" tan ben feta que sempre juga a guanyar, ni que sigui en dues cartes oposades: si el malalt es salva, el mèrit correspon a l'apotecari, puix que no s'equivoca mai. En canvi, si el malalt es mor, la culpa és seva per haver pres el "medicament" en got de vidre, enlloc de prendre'l en got de plàstic. Serà el que serà, l'apotecari Lerroux sempre tindrà raó.

Bé que ens podrà doldre, hem de reconèixer que amb les seves fórmules aplicades en política -- ciència en la qual s'ha especialitzat --, l'apotecari Lerroux ha excel·lit a Catalunya. Fórmules particularment obertes al públic, que diable !!! Altrement, perdrien l'essencial de la seva "eficàcia". Fórmules consagrades per l'experiència, com podrien confirmar-ho desenes i contenes dels "malalts" que ha "tractat", amb els anys de llibertat i de vides perdudes. Els noms de les fórmules no han mancat. Ni els "ingredients" tampoc. L'apotecari Lerroux és fèrtil en iniciatives.

Ara mateix ens trobem amb una fórmula de recent "creació" que porta el nom d'Assemblea de Catalunya.

La seva composició ? Llegiu-la, si us plau !

- A) ^{Uns} grams republicans i uns grams monàrquics.
- B) Uns grams d'unitarisme espanyol i uns grams de federalisme, d'autonomisme i de separatisme catalans.
- C) Uns grams de militantisme obrer i uns grams de practiscisme capitalista.
- D) Uns grams d'antiimperialisme i uns grams d'indiferència, de tolerància i de simpatia envers la presència de la C.I.A. i de l'I.T.F. a Catalunya.
- E) Encara uns grams creients de diverses religions i uns grams no creients i clau i tot hostils a tota filosofia religiosa.

Tot el qual completat per un cixam d'altres etiquetes no gens ben definides i d'"ingredients" al marge de tota etiqueta, tenim completada la "imatge" de la més nova "creació" del nostre apotecari.

X X X X X

Parlem, doncs, seriosament puix que la qüestió ho exigeix.

Què podia "donar", què ha donat ja una tant heteròclita i contra natura composició política ?

No podia "donar" res més que el complex apropiat per al treball de tota mena d'agents provocadors, d'indicadors de la policia; el complex que hem conegut i que ha permès la detenció de 113 catalans prop dels quals i sense cap discriminació dels que hauran pogut "caure" de bona fe ja hem expressat la nostra solidaritat.

Car, quant a les nostres simpaties més vives, tothom sap vers on es troben:

vers els companys que, inconscients, actuen dins de l'òrbita carrillista, tot creient que es troben en el Partit Socialista Unificat de Catalunya; vers els companys del Moviment Socialista de Catalunya; vers el Partit Socialista d'Alliberament Nacional, a tots els quals exhortem a coincidir, a la vegada que en el terreny de classe, en el terreny nacional de Catalunya. Tots plegats podríem garantir que la classe obrera obrera, unida als sectors menestrals, a la intel·lectualitat i a la burgesia nacional, podria portar a la victòria la causa social i nacional de Catalunya.

* *El treballador*, XXX

Quant als aplecs de Ripoll, de Sant Cugat, de Vic..., fins i tot en això trobem certa semblança entre el nou Lerroux (a) Carrillo i l'Alejandro Lerroux de malastruga memòria a Catalunya, quan valent-se dels seus Emiliano Iglesias i Joan Pic i Pon organitzava les famosos "Amistades fraternales". No és, doncs, pas, un atzar que els nous "protectors" que Carrillo té a Catalunya, parlen, avui, no pas sense una certa nostàlgia, de l'experiència lerrouxista de començament de segle, de l'acceptació per part dels catalans, de la presència madrilenya en la política catalana.

Carrillo pot sentir-se satisfet del resultat de la seva nova "fórmula". Ni que només serà per un moment, haurà obtingut un nou encallament del moviment democràtic i nacional de Catalunya; objectiu que, segons pròpia confessió, l'ha privat de moltes hores de dormir.

Quan serà que els catalans sabrem prescindir de "protectors" forasters?

Una nota dels defensors de Jordi Carbonell

Els advocats defensors de Jordi Carbonell han fet pública la nota següent:

1) El Professor Jordi Carbonell, membre de l'Institut d'Estudis Catalans, Ex-Professor de la Universitat Autònoma de Barcelona, Professor de "Estudis Universitaris Catalans, durant l'interrogatori al qual fou sotmès per la policia, no es va negar pas a respondre en llengua espanyola, llengua que en tant que filòleg i escriptor coneix, respecta i admira; llengua que ell ha ensenyat a la Universitat de Liverpool. Jordi Carbonell es va limitar a respondre en la seva llengua "àtorna, el català, reivindicant així el dret inalienable dels catalans a parlar a Catalunya llur pròpia llengua. El català igual que l'espanyol, fou a Catalunya la llengua oficial fins al dia que el seu us en la vida pública i oficial fou prohibida el 1939, quan Catalunya fou conquistada per les tropes del general Franco.

2) Es cert que el Professor Carbonell fou víctima de tortures per haver contestat a la policia en català quan el va sotmetre a l'interrogatori.

3) Es cert que el Professor Carbonell, detingut el mes de febrer del 1971 per haver assistit a l'Assemblea d'Intel·lectuals catalans a Montserrat el mes de desembre del 1970, assemblea celebrada en ocasió del Procés de Burgos i per haver contestat en català a la policia, al jutge i als funcionaris de la presó, fou internat a l'infermeria de la presó de Barcelona per a observació psiquiàtrica.

Barcelona 7 de novembre del 1973.

Una titulat "CRISTIANS EN LLUITA PELS DRETS HUMANS, diuen en una nota:

"En acabar la denúncia d'aquests fets - pràcticament silenciats per la premsa - volem afirmar la nostra solidaritat: en primer lloc amb els presos que sofreixen en carn viva les conseqüències d'un acte que els Drets Humans reconeixen com a just i sabem a més, que alguns d'ells han estat maltractats a la Prefectura de Policia. En segon terme solidaritat amb les seves famílies angixades per l'absència d'unes persones que no han fet res més que utilitzar un dret que els corresponia. I aquesta solidaritat enforteix la nostra lluita i la nostra esperança."

Barcelona 1 de novembre del 1973.

El franquisme, el feixisme no es vencerà amb la sola expressió d'uns sentiments; per generosos que podran ésser.

Què en pensen els Cristians en Lluita...?

Solidaris del Xile torturat
~~XXXXXXXXXX~~

Al costat de la tristesa i de la sublevació d'esperit que ens produeix la tragèdia imposada que el veritable poble xilè viu avui, esclata el nostre sentit de solidaritat internacionalista i democràtica envers ell.

El poble xilè és PACÍFIC per naturalesa i potser és per haver NEGLIGIT la naturalesa agressiva de l'imperialisme vers els pobles que té junyits al seu jou colonial, que havia optat el camí LEGAL per a instituir -- una segona vegada en la seva història -- la independència del seu país indispensable per al seu demà socialista. Certament el poble xilè sap que a l'interior dels seus límits nacionals s'hi troben forces antinacionals i reaccionàries potents, que acceptaven la Llei mentre els servia. Admetent, però, eventuals vel·leïtats il·legals que es poguessin manifestar, els dirigents de l'"Unitat Popular", recolzant en el poble, confiaven poguer-les neutralitzar i subjectar-les al respecte d'una Llei que elles mateixes havien promulgat.

Fort d'aquesta convicció, el Govern dirigit per Salvador Allende havia començat l'obra immensa d'emancipar el seu país de tota explotació estrangera i democratitzar el seu poble. I com sigui que no es pot comprendre la independència nacional ni la democràcia sense assegurar la independència econòmica, el govern d'"unitat popular" havia començat a alliberar les principals riqueses del país de mans dels monopolis FORASTERS. El coure, en primer lloc. El coure xilè que, brut, és exportat als Estats Units que se'n consideren els propietaris i del qual, del seu pes total, en refinar-lo, n'extreuen el 3 % d'or. Mentrestant, a Xile li paguen el prou imposat del coure brut.

Al costat d'aquestes mesures respecte l'indústria, el Govern havia reintegrat centenars de famílies treballadores a unes explotacions agrícoles de les quals, les pròpies famílies o bé llurs antecessors, n'havien estat EXPOLIADES gràcies a una iniqua legalitat.

Davant la perspectiva que van veure com ineluctable, les forces reaccionàries del país, incitades per la C.I.A. i per l'I.T.T., van iniciar el sabotatge a la pròpia llei, en nom precisament de la Llei. Podien fer-ho, gairebé impunement, puix que la C.I.A. i l'I.T.T. estaven clavades a tots els engranatges de l'Administració xilena: al camp dels funcionaris, de la policia, de la magistratura, de l'exèrcit... bé que aquesta Institució armada tingui fama de la seva devoció patriòtica. Tot plegat, era l'herència de la situació anterior amb la qual va "topar" la "Unitat Popular". Els assassinats de militants democràtics i les destruccions foren incomputables i deixem de banda les obstruccions sistemàtiques al Parlament per a paraitzar el funcionament d'una legalitat de la qual elles mateixes n'eren els autors. Podem dir, doncs, sense perill d'exagerar, que la tragèdia no va començar l'11 de setembre amb la sublevació armada, si no l'endemà mateix de l'ascensió de l'Unitat Popular al Poder.

Es, doncs, un error, malauradament massa estès, el catalogar Xile com un país més entre els països sudamericans en els quals floreixen els generals "salvadors" de la pàtria. Xile viu un problema profundament polític i social i avui ja el té plantejat entre dues vessants: la d'un sistema caduc i terrorista per natura avui i la d'un sistema neixent d'independència nacional, de democràcia i de progrés social. No, Xile no és un país més. Car, malgrat el règim de terror sangnant que avui plana damunt del seu poble, Xile ja està entroncat a l'engranatge de democratització política i social, d'independència nacional en el qual es troba engada la humanitat entera: acabar amb l'imperialisme i el colonialisme en totes les seves formes.

El feixisme és això: El Col·legi de Metges de Santiago ha demanat públicament una llista de metges a afusellar, a empresonar, a esborrar de la llista professional. Davant d'una tal monstruositat, diversos doctors francesos, presidits pels professors Minkowski, Roujeau i Kahn han fet pública una crida a favor dels metges xilens perseguits; crida en la qual, després d'agraïr la resposta favorable de membres professionals de la salut, donen a conèixer una llista -- forçosament incompleta de trenta metges xilens afusellats i desapareguts des del dia 11 de setembre d'enguany fins avui. Lamentem sincerament que la manca d'espai ens impideixi de publicar llurs noms.

Xile, lliçó xilena, avui. També, però, lliçó espanyola d'ahir i... d'avui, que no devem oblidar !

"Mai no Morirem", Butlletí Interior del Casal Català d'Angulema, en el seu Nº 70 ha publicat l'article del nostre company Evarist Massip que reproduïm a continuació:

X X X X X

a Problema de les nacionalitats, problema permanent

Igual que per al capitalisme sempre resulta prematur l'alliberament social dels pobles, per a l'imperialisme també és sempre prematur l'alliberament de les nacions que oprimeix.

I qui seria capaç de definir dins d'uns límits absoluts on "comença" i on "acaba" l'acció i l'influència capitalista entre els pobles?

Tanmateix, qui seria capaç de fer una "llista" exhaustiva de les armes que l'imperialisme utilitza prop dels homes, des del breçol al fossar, per a la conquesta, la dominació i l'explotació dels pobles i de les nacions?

El que és cert, és que per a l'Estat imperialista, les nacions oprimides són considerades com de "dret propi"; con la base dels seus privilegis, ni que sigui en territori estranger. De la mateixa manera que el capitalisme, mentre pot, considera la mà d'obra assalariada com part inseparable de la "seua empresa" industrial o bé agrícola de la qual en disposa a gràtuit.

Altres, qui es podria "vantar" de trobar-se exempt de tota "contaminació" heretada d'una cultura feta a mida, que ha penetrat fins a racons inversemblants; fins a profunditats insondables les consciències dels propis pobles i nacions oprimides? En tant alt grau, que la prova amb la qual toquem més sovint dins d'aquest poble, és llur inferència nacional; és el complex d'inferioritat que pateixen enfront del colonialista abassegador; complex que els lliga de mans i de peus i els incapacita per a tota acció alliberadora del jou colonial. En tant alt grau, que ens permet de trobar homes i dones que fins i tot troben com la cosa més "legítima" que el món estigui dividit entre nacions opressores i nacions oprimides. Complex que té també el seu equivalent en l'ordre social quan trobem treballadors que admeten com a fatal i immutable la societat "organitzada" entre explotats i explotadors.

Certament, dins l'immens "oasi" que podríem formar amb els pobles i nacions encara sotmesos a un Estat opressor, en trobaríem de consciència col·lectiva nacional més desenvolupada en uns que en altres. I pel que com a catalans ens pertoca, gosaríem dir que malgrat els assalts enemics que hem hagut de sofrir al llarg de la nostra torturada història, Catalunya es troba, per diverses raons, en l'equip capdavanter dels pobles que lluiten contra el respectiu Estat imperialista. Quant al "desnivell" en la formació de la consciència nacional del qual hem parlat, només donant un "cop d'ull" al nostre marc peninsular, el trobaríem ja entre les nacions integrades per força a l'Estat espanyol.

No serem pas, doncs, nosaltres, ni avui, els que ens permetrem la vanitat de voler definir les múltiples manifestacions del "rastre" que l'imperialisme espanyol ha deixat i encara manté en la vida de cada poble que té sota els seus peus.

Els catalans som testimonis "privilegiats" del dany polític, intel·lectual i psicològic que poden arribar a fer els mètodes imperialistes. En primer lloc, vivim sota els efectes del "cultiu" de la idea segons la qual "Espanya (és) Una e indivisible, o bé, en l'actualitat franquista, "Espanya Una, Grande y Libre", com si fos la creació de dret diví prop del qual, TOT3, creients i no creients, devem obediència.

En certs casos, i com un guany, es troba gent "comprensiva" dels drets del que en diuen "minories nacionals". "En efecto - diuen -, los catalanes tenéis razón. Llegado el caso, yo soy el primer catalanista. No obstante, hemos de admitir que lo primero es lo primero y, hoy por hoy, lo primero es ser español. Después, sentirse catalán. En estas condiciones, yo estoy dispuesto a defender hasta vuestro derecho a la autodeterminación. Hoy por hoy, no obstante, de lo que se trata es de combatir."

a Franco. El problema de Catalunya, de Euzkadi i de Galícia vendrà después.

Ida aquesta, bé que sovint divulgada per persones que es consideren internacionalistes, és inqüestionable que és l'adulteració del principi segons el qual "la qüestió nacional és indestruïble de la revolució democràtica".

Ben lluny, doncs, de que el problema nacional de Catalunya pugui ésser considerat com una cosa en la lluita contra el franquisme; ans bé és i considerem que hauria de ser admes per a tots, un factor de primer ordre en el conjunt de factors que comporta la lluita antifranquista, que pot augmentar, en proporcions geomètriques les possibilitats de vèncer.

Es ben bé de doldre que el "racament" que hem citat en castellà, sigui acollit com a bo per catalans sobre l'honestetat dels quals no tenim cap dubte. Enduts, certament, per la mateixa bona fe i per la mateixa voluntat de servir Catalunya que la nostra, ACCEPTEN el sofisma segons el qual Catalunya pot esperar. Esperar, què? L'enderrocament del franquisme? Es que podem oblidar tan alegrement el fet històric que la Catalunya autònoma fou la primera del territori peninsular a sufocar l'alçament armat feixista contra Catalunya i la República?

Per consegüent, de la mateixa manera que considerem d'actualitat permanent la reivindicació de millors socials per part dels treballadors, que fins i tot ens en sentim solidaris, per quins "set sous" ens hauríem de sentir obligats a dejar a los golfes el nostre problema nacional com si fos una cosa en la lluita per l'alliberament del nostre poble. Tant més, que és inconcebible un procés polític com el que ens planteja el franquisme a base de "seccions de trajecte" preestablertes i delimitades en el temps i en l'espai. La lògica de les coses ens porta a pressentir que el nostre PROCÉS POLITIC està i estarà format d'alts i baixos, de tortuositats i de línies rectes, de salts, de sobressalts i d'aclaparaments; perquè, repetim, no hauríem d'admetre en el curs d'aquest inextricable camí, el problema nacional el qual, a més de ser just l'admetre'l, pot esdevenir l'esperó potent per a incorporar multitud de fills del nostre poble en el combat que ens haurà de conduir a la feliç arribada a l'estadi de les nostres llibertats socials i nacionals.

Dia a dia, les multituds treballadores, en lluites sovint heroiques, fins i tot sota el franquisme, arrenquen de mans del capitalisme espanyol cada dia millors formes de viure.

Dia a dia, doncs, també, hem de voler arrencar de mans de l'actual Estat espanyol, d'espota i unitarista, peça a peça, millors i més eficaces formes de construir el nostre esdevenidor nacional basat en la llibertat i el major benestar dels catalans.

No podríem pas comprendre l'afebliment del capitalisme sense la supressió de l'imperialisme.

L'un i l'altre, són dues fesomies d'una sola i mateixa persona.

Evarist Massip

.....

De "El problema de les nacionalitats a Espanya", de Joan Comorera:

"Hem de prendre amb les nostres mans, sense reserves ni vacil·lacions, la bandera nacional. Amb la nostra decidida actitud i la nostra ferma hem de vèncer les últimes resistències que la rutina, els prejudicis, la psicologia creada per segles de dominació imperialista, encara subsisteixen per a entorpirament de la nostra lluita revolucionària.

I no ha de ser d'altra manera perquè la nostra força davant d'Espanya i davant del món és la nostra legalitat, perquè si renunciem a la nostra legalitat reconeixem implícitament la legalitat del règim terrorista de Franco".

.....